

גליון רנ"ג  
שנה ו' תשע"ז

# סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קליין על האישור לפרסום בתמונה



## סיפורי חז"ל

יודום אהרן (י' - ט')

מסופר בדברי חכמינו, כשמת בנו של רבן יוחנן בן זכאי נכנסו תלמידיו לנחמו. נכנס רבי אליעזר וישב לפניו ואמר לו רבי רצונך שאומר דבר אחד לפניך? אמר לו אמור. אמר לו, אדם הראשון היה לו בן ומת וקיבל עליו תנחומין שנאמר "וידע אדם עוד את אשתו" אף אתה קבל תנחומין. אמר לו לא די לי שאני מצטער בעצמי אלא שהזכרת לי צערו של אדם הראשון. נכנס ר' יהושע ואמר לו, איוב היו לו בנים ובנות ומתו כולם ביום אחד וקיבל עליהם תנחומין. שנאמר "ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך" אמר לו, לא די לי שאני מצטער בעצמי אלא שהזכרת לי צערו של איוב. לבסוף נכנס ר' אלעזר בן עזריה, כיון שראהו אמר לשמשו טול לפני כלי ולך אחרי לבית המרחץ, לפי שאדם גדול הוא ואיני יכול לעמוד בו. נכנס וישב לפניו ואמר לו: אמשול לך משל למה הדבר דומה, לאדם שהפקיד אצלו המלך פקדון, בכל יום ויום היה בוכה וצועק ואומר אוי לי, אימתי אצא מן הפקדון הזה בשלום. אף אתה רבי, היה לך בן וקרא תורה, מקרא, נביאים וכתובים, משנה, הלכות ואגדות, ונפטר מן העולם בלא חטא, ויש לך לקבל עליו תנחומים שהחזרת פקדוןך בשלום. אמר לו רבי יוחנן בן זכאי, ר' אלעזר בני נחמתני כדרך שבני אדם מנחמים.

(אבות דרבי נתן יד-ר')

## פרשת השבוע

עתה אני מבין מפני מה מנה המדרש בין החטאים שגרמו למותם של בני אהרן, גם חטא זה שלא היו להם נשים. לכאורה הרי הדבר תמוה, וכי בשביל שלא לקחו להם נשים היו חייבים מיתה? אלא זוהי הכוונה אילו היו נשאו נשים, אולי היו זוכים לנשים נאמנות וצדקניות כמוך, ומי שיש לו אשה צדקנית כזאת, נשאר בחיים.

ובין החיה אשר לא תאכל  
(י"א - מ"ז)

פעם הובא לפני הרה"ק רבי יהושע'לה מקוטנא זיע"א ערעור על מהימנותו של שוחט. בדק הרב את הענין ומצא שהשוחט ת"ח וירא שמים הוא ואפשר לסמוך עליו. פנה הצדיק אל המערערים ואמר: עתה הבנתי מאמר חז"ל שהתקשיתי בו, חז"ל אומרים שלעתיד לבוא יעשה הקב"ה לצדיקים סעודה משור הבר ולויתן. ויש לתמוה לשם מה יש צורך בשני מיני בעלי חיים, וכי שור הבר לבד אינו מספיק? אלא התשובה היא, שהקב"ה יודע שבוודאי ימצאו צדיקים שלא יסמכו על השוחט ולא ירצו לאכול משחיטתו. ולפיכך הכין עבורם לפחות מנת דגים.

וידבר ה' אל אהרן לאמר יין ושכר אל תשת (י' ח-ט') מסופר על הרה"ק מרוזין זיע"א, ששלח פעם שליח אל אחד מחסידיו שאהב את הטיפה המרה וביקשו לבוא אליו. מיהר החסיד להגיע אל הרבי כולו ציפיה ודריכות. אמר לו הרבי שעליו להפסיק לשתות יין. התפלא החסיד ואמר: מדוע לא מסר זאת הרבי על ידי השליח? ענהו הרבי אפילו אצל אהרן הכהן כשהיה צריך לצוותו לא לשתות יין ושכר, דיבר עימו הקב"ה בעצמו ולא על ידי משה רבנו: "וידבר ה' אל אהרן לאמר יין ושכר אל תשת"

ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם  
וימתו (י'-י"ב)

מסופר: שעה שחלה הרה"ק רבי דוד מזאבלוטוב זיע"א חתנו של הרה"ק רבי משה ליב מסאסוב זיע"א במחלה אנושה. ישבה לצידו אשתו הרבנית שיצא שמה כצדיקה נדירה ולא היתה זוה ממטתו. ימים שלמים עמדה בתפילה ובתחנונים עד שבעזרת השם קם מחוליו והחלים. פנה רבי דוד אל אשתו הרבנית ואמר:

## זמני השבת

זמני יציאת החג

ירושלים: 7:51 ת"א: 7:54 ר"ת: 8:30

פרשת שמיני

זמני כניסת החג

ירושלים: 6:37 ת"א: 6:52

שם בחשכת הלילה רועד מקור ומהתרגשות, וראה את הכל, ראשון הלך בעל הדמות המלכותית ואחריו אליהו הנביא, אחריהם צעד הרב וליווה את האורחים צעדים אחדים, הוא חיכה עד ששני האורחים נעלמו בחשיכה, ואחר כך נכנס לבית והתיישב ללמוד, השמש נשאר על עמדו רגעים ארוכים משתאה ואינו יודע את נפשו, אחר כך אור עזו ונכנס לבית הרב ואמר: אני מבקש ממך סליחה ומחילה רבי ואל נא תכעס עלי, אולם מאד הייתי רוצה לדעת מי זה היה האדם עם בגדי המלכות ועם הכתר על ראשו שרבינו זה עתה ליווה מביתו, באמת לא כדאי לדבר על כך, השיב הרב באי רצון, אולם הואיל וראית מה שראית הרי זה סימן שמותר לי לספר לך, ובכן דע לך כי האיש היה מנשה בנו של חזקיהו המלך, והוא בא אלי בקשר לדין תורה שהיה לנו כאן היום.

מעשה ביהודי ירא שמים שחי בעיר אחת שהיה מהרר ומדקדק במיוחד במצוות לא תעשה לך פסל וכל תמונה שבעשרת הדיברות. למרות שהיה לו כשרון ונטיה חזקה לציור ולפיסול, הוא נזהר משנה זהירות לא לעשות שום דבר שיכול להיכנס לאיסור עשיית פסל או תמונה, ולעבור בכך על הלאו של עבודה זרה, הוא אפילו הקפיד שלא להסתכל על דברים כאלה, הגיעו אצלו הדברים עד כדי כך, שפעם אחת הוא יצא בלילה לרחובות העיר, והחל לשבר את כל הצלמים וצלבים המוצבים שם, אחד משומרי העיר תפס אותו בשעת מעשה, והוא הובא לדין ונדון למוות, עוד באותו יום בוצע גור דין המוות והיהודי הוצא להורג בתליה. הקהילה כולה היתה בסכנה גדולה, אך בעזרת השם ובניסים גדולים חלפה הסכנה והצליחו לשכנע את השלטונות, כי היהודי עשה מה שעשה על דעת עצמו ואיש מבני הקהילה היהודית לא היה שותף למעשה. היהודי שהוצא להורג היה עני מרוד, ולאמנה לא היה מאין לגבות את כתובתה, היא נשארה בחוסר כל, ועל כן היא פנתה לחברא קדישא שאחד מתפקידיה היה לתמוך באלמנות שנקלעו למצב כלכלי קשה, אולם אנשי החז"ק טענו כי חובת החברה לתמוך באלמנות שבעליהן מתו מות טבעי, אולם לא כאשר האיש איבד את עצמו לדעת, והרי כמקרה שלפנינו ברור כי האיש הלך לקראת גורלו בעיניים פקוחות והוא ידע מה שהוא עושה ומה צפוי לו. לאחר שהרב ובית הדין של אותה עיר שמעו את טענות הצדדים, הם החליטו להעביר את הנושא להכרעה לרבה של ניקלשבורג.

ישבנו היום כל היום כולו על מדוכה זו, דנו בסוגיה ועיינו בהלכה, ולא הצלחנו להכריע, החלטנו לדחות את ההחלטה הסופית למחרת היום. ועכשיו שעת לילה מאוחרת כאשר ישבתי כדי לעיין בדין, בא אלי מנשה בן חזקיהו והסביר לי את הענין, הוא סיפר לי כי מאז מותו לא מצאה נשמתו מנוחה על החטא שחטא בחייו, בכך שהכניס צלם להיכל בבית המקדש, בכל דור ודור מגולגלת נשמתו באנשים שונים שתפקידם לתקן את העבירות שעבר, עד כה לא זכה לתיקון מושלם עד שנשמתו התגלגלה בדמותו של היהודי ששיבר את הצלמים ברחובות העיר, ומסר את נפשו בצורה מושלמת על הלאו של לא תעשה לך פסל, עתה הוא סיפר לי זכתה נשמתו לתיקון המיחול, וכיון שאני ובית דיני נתבקשנו לעיין בדין ולהוציא פסק דין על פי ההלכה, הוא בא לבקש אותי שלא נחשיב את מעשהו של היהודי שהוא כאיבוד עצמו לדעת, אלא כמעשה של קידוש השם והאיש ההוא היה קדוש שמסר את נפשו על קיום המצוה בהידור, לאור כל זה הוא ביקש כי בית הדין בבואו להחליט אם האלמנה זכאית בתביעתה, יקח כל זאת בחשבון.

הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מניקלשבורג זיע"א (ליומא דהילולא ב' אייר) לפני למעלה ממאתיים שנה היתה בעיר ניקלשבורג קהילה גדולה וחשובה, במשך דורות רבים ישבו על כס הרבנות של עיר זו גאונים גדולים ומפורסמים, ביניהם המהר"ל מפראג, רבי יום טוב ליפמאן הלך בעל ה"תוספות יום טוב" ורבנים גדולים אחרים זיע"א. כאשר עמדה קהילה זו לבחור ברב שהיה בעת ובעונה אחת גם הרב הראשי של האיזור כולו, היו מחפשים כדבר המובן מאליו גאון גדול ששמו יצא למרחקים כאחד מגדולי הדור. באותם ימים כבר היה רבי שמואל שמעלקא זיע"א מתלמידי הרה"ק המגיד הגדול ממעוריטש זיע"א רב מפורסם לאחר ששימש ברבנות בקהילות חשובות של פולין, שלחו אליו פרנסי קהילת ניקלשבורג הזמנה לבוא לעירם לשבת, כמועמד לתפקיד הרב הראשי שכסאו היה אז מיותר. רבי שמואל קיבל את ההזמנה, בא לשבת, דרש ברבים בהלכה ואגדה, פלפל עם תלמידי החכמים שבעיר ועשה רושם כביר על כולם. שבועות אחדים אחרי שובו לביתו, קיבל רבי שמואל כתב רבנות של העיר ניקלשבורג פרנסי הקהל הודיעו לו כי הוא התקבל כרב ראשי של הקהילה וגם כרב הכולל של בוהמיה ומוראביה כולה. זמן קצר לאחר מכן הוא בא לעיר ונתקבל בכבוד גדול, ומיד נכנס ראשו ורובו לעניני הרבנות של העיר כפי שהתפקיד דרש ממנו, במשך היום היה עסוק שעות רבות בעניני הקהילה, ואילו את רוב שעות הלילה הוא הקדיש ללימוד בהתמדה וקדושה.

באותם הימים חי בניקלשבורג יהודי זקן, תמים וירא שמים, שמיאל את תפקיד השמש של הקהילה, כפי שזה היה נהוג, היה השמש הזקן עובר מדי בוקר ודופק במקלו על החלונות ותרסי הבתים כדי להעיר את היהודים לעבודת הבורא, בעוברו ליד ביתו של הרב היה השמש נוהג להתעכב שם דקות אחדות, לנוח קמעה ולפעמים אף לשתות כוס תה, הוא המשיך במנהגו זה גם אחרי בואו של רבי שמואל שמעלקא לעיר. פעם אחת כאשר השמש נכנס לבית הרב לפנות בוקר, הוא ראה את הרב יושב כהרגלו רכון על הגמרא ולידו עומד יהודי בלתי מוכר חגור בחגורת עור והאזין לקול הלימוד, השמש שהכיר היטב את כל יהודי העיר, היה בטוח כי את היהודי הזה עדיין לא ראה מעולם, חשב השמש כי זהו וודאי אחד היהודים הנוודים ההולכים מעיר לעיר, ועכשיו הוא לן בביתו של הרב והשתתף בשיעור הבוקר שלו, במשך כל אותו היום לא ראה השמש את היהודי ההוא שנית, אולם למחרת בבוקר שוב באותה שעה הוא שוב ראה אותו עומד ליד הרב ומקשיב ללימוד הגמרא, עתה גברה סקרנותו של השמש והוא החליט לשאול את הרב בהודמנות מיהו יהודי בלתי מוכר זה? כאשר הוא אכן שאל, השיב לו רבי שמואל כי היהודי הזה היה אליהו התשבי, הוא הוסיף וביקש את השמש לא לדבר על זה יותר, והשמש המופתע לא הוסיף לשאול שאלות בנדון. עבר זמן מה והשמש שכח מכל הפרשה, עד שפעם אחת עבר מאוחר בלילה ליד בית הרב, וראה משהו מיוחד במינו, בדיוק כאשר עבר שם נפתחה הדלת החיצונית של הבית, ובפתח הופיעה דמותו האצילה של הרב, בידו פמוטים עם שני נרות, כשהוא מלווה שני אורחים שעזבו את ביתו, אחד מהם היה אותו יהודי עם חגורת העור שהרב תיארו בשעתו כאלהו הנביא, השני היה לבוש בגדי מלכות ועל ראשו כתר, בראות השמש את המחזה נפל עליו פחד גדול, הוא עמד

# צניעות ונמשל

עוצם גדולתו של הקדוש ברוך הוא

משל למלך אחד רכב בדרך בראש פמליה גדולה, בדרכם הגיעו אל גבול שדה שהיתה מגודרת, כיון ששעתם היתה דחוקה מאד, ציוה המלך להרוס את הגדר כדי שיוכלו לעבור. בעל השדה היה כפרי פשוט ועם הארץ, שלא הכיר כלל את המלך ולא הבין בגינוני המלכות, ולתומו חשב כי חבורת ציידים שוברת את גדר שדהו, על כן בערה בו חמתו להשחית ובחרון אפו החל להשליך אבנים על האנשים שהרסו את הגדר. ואבן אחת אף פגעה במלך עצמו. מיד תפסוהו עבדי המלך והעמידוהו למשפט מהיר וגזר דינו נחרץ למוות, כדן מורד במלכות. ריחם המלך על הכפרי כיון שראה שהלה אינו מבין ויודע כלל מה חומרת מעשהו, על כן ביטל את גזר הדין המוות, אולם ציוה כי הכפרי יענש על מעשיו וינקה את רחובות עיר הבירה. תחילה הפקידוהו לנקות את הרחובות הרחוקים מארמון המלך, ולאחר מכן הטילו עליו לנקות את סביבות הארמון. ולבסוף את חצר המלך. ככל שעלה הכפרי בדרגה, כך הבין את עוצם המלוכה ואת תקפו וגדולתו של המלך. ומתוך הבנתו זו, הבין גם עד כמה חטא נגד המלך ומה רב פשעו. לבסוף פנה הכפרי אל השר הממונה וביקש שיביאו אותו לפני המלך כדי שיוכל להתחנן לפניו ולבקש ממנו סליחה ומחילה.

כן הוא הנמשל: האדם החוטא אינו מבין כלל את גדולתו של הקב"ה, ומתוך כך פעמים שנכשל בחטא, לו היה מבין את עוצם גדולתו של מלך מלכי המלכים, היה מתחנן ומבקש על נפשו סליחה ומחילה.

(בשם הבעש"ט הקדוש זיע"א)

השמש שמר את כל הענין בסוד כמוס במשך כמה שנים, עד שמצא עצמו נאלץ לגלותו וזאת מסיבות מיוחדות במינן, מעשה בדן תורה שנערך בעיר בו פסק הרב נגד כמה בעלי בתים החשובים, ובעלי ההשפעה הללו הפכו כשל כך לשונאים מושבעים של הרב, והחליטו לעשות הכל כדי לסלקו מן העיר, החלו הללו לחפש על הרב כל מיני עלילות ואמתלאות, עבירות וחסרונות שונים, ובמסגרת מאמציהם גילו כי הרב מתנהג על פי מנהגי החסידים, אמנם לא היה בכך כל חידוש כי הרי כולם ידעו מאז ומתמיד כי רבי שמואל שמעלקא הוא מתלמידיו המובהקים של המגיד ממעזריטש, כך הרב נהג בניקלשבורג מהיום הראשון לבואו לעיר כאשר קיבלו אותו שם כרב ומורה הוראה, אולם מתנגדי הרב לא התחשבו בכך והפיצו כל מיני שמועות, וכדרכה של לשון הרע שהיא סחורה עוברת לטוחר ומוצאת קונים בקלות יתירה, כך התלקחה המחלוקת שאימה על הקהילה היהודית של ניקלשבורג. כאשר המחלוקת הגיעה לשיאה, התאספו ראשי הקהילה ובעלי הבתים החשובים לאסיפה והחליטו להודיע לרב שלמען שלום הקהילה מוטב שיעזוב את כס הרבנות של העיר ושל המדינה.

הם קראו לשמש הזקן והטילו עליו ללכת אל הרב ולהודיע לו את החלטת ראשי הקהל, אולם כאן ציפתה לראשי הקהל הפתעה, השמש הזקן שכולם הכירו אותו כאדם שקט מתון וציותן, יצא הפעם מכליו וסירב למלא את השליחות, וצעק: היתכן לחשוך בצדיק כזה, בגאון כזה, בקדוש כזה, ואיפה כאן כבוד התורה? לא, אין אני מוכן ללכת בשליחות כזו, שלחו את מי שתשלחו אני לא הולך. כל הנוכחים הופתעו מדבריו התקיפים של השמש הזקן, אמנם כולם ידעו כי האיש הוא אדם ישר הגון ותמים דרך, שזו הפעם הראשונה שראו אותו יוצא מכליו ומסרב למלא את השליחות שהוטלה עליו, היו בין הנוכחים שהציעו לפטר את השמש ממשרתו, אולם המתונים יותר ביקשו לשמוע מפיו מדוע הוא מתייצב בתוקף כה רב לימינו של הרב? כאן פתח השמש הזקן את פיו וסיפר לנוכחים את המעשה שהיה, הוא אמר כי שמר את כל הענין בסוד לפי בקשת הרב, כי הוא ידע שפרסום הענין לא יהיה לרוחו של הרב, אולם עתה כאשר הוא רואה שאין ברירה הוא החליט לספר את מה שראו עיניו ושמעו אוזניו, והוא סיפר לראשי הקהילה המשתאים את סיפור ביקוריו התכופים של אליהו הנביא אצל הרב, ואת ביקורו של מנשה המלך שבא ליעץ לו כיצד לפסוק בענינה המטובך של האלמנה שבעלה מת על קידוש השם. מובן מאליו כי בתום סיפורו של השמש הזקן, נותרו מתנגדי הרב בלי מענה לשון הם בושו ונכלמו וכל האסיפה התפורה בשקט. והרב רבי שמואל שמעלקא נשאר הרב הראשי של ניקלשבורג והמדינה עד יומו האחרון. כאשר חסידים סיפרו את המעשה ברבי שמעלקא והשמש, הם התפעלו לא מגדולתו וקדושתו של הרב, זה הרי היה ידוע ומפורסם. אלא מעניוותו המופלגת של השמש הזקן, שכמה וכמה פעמים היה לו גילוי אליהו, והוא לא סיפר על כך מלה לאיש, עד שנאלץ לעשות זאת על כורחו, כאשר שם את נפשו בכפו כדי להגן על כבודו של הרב רבי שמואל שמעלקא.

## צ'ין אדם לחברו

חסד עם החיים ועם המתים

מעשה ובא הגה"ק רבי ישראל מסלנט זיע"א לבית הכנסת להתפלל ולעבור לפני התיבה ביום פטירתו של אביו, והיה בין המתפללים אדם אחד, שאותו היום היה יום פטירת בתו ובא לומר קדיש ולהתפלל לפני העמוד לע"נ, אף על פי שרבי ישראל היה זכאי לזכות בתפילה כדין יארציית גמור, אולם כיון שראה רבי ישראל כי אותו אדם מיצר ומצטער, שאינו יכול לעבור לפני התיבה להתפלל ולומר קדיש לעילוי נשמת בתו, ויתר על זכותו ומסרה לאותו אדם. המתפללים ראו ותמהו: ושאל אחד מהם: יסלח לי רבנו, מה ראה לוותר על זכותו ולמסרה לאדם אחר? הרי תפילה לפני התיבה ואמירת קדיש יש בה משום כיבוד אב ומשום עילוי נשמה לנפטר. השיב רבי ישראל גאון המוסר: גדולה זכות זו שנתגלגלה על ידי אבא זכרונו לברכה, לגמול חסד עם אדם מישראל יותר ממאה "קדישים".

ואהבת לרעך כמוך

הגה"ח רבי אלי' רוט זצ"ל זכה לשמש את הרה"ק רבי שלמה מזוועהל זיע"א, מסופר שבאחד הימים ורבי שלומ'קה פסע כאשר לצדו ר' אלי, פנה הרבי ואמר: ר' אלי, תאמר נא מה הפשט בדברי רבי עקיבא (ירושלמי נדרים ט' ד) "זה כלל גדול בתורה ואהבת לרעך כמוך", אם הוא מזכיר "כלל גדול", כנראה שיש גם "כלל קטן", ומהו איפה ה"כלל קטן", הוי אומר "מאי דלך סאני לחברך לא תעביד",

שאף הוא נכלל בכללו של רבי עקיבא. ר' אלי החריש, והמתין להמשך מוצא פיו של רבו הקדוש. המשיך ר' שלומ'קה ואמר: ביאורן של דברים כך הוא. לדוגמא, כשתשמע שסוחר אתרוגים נודע הרוויח אלף דולר במסחר האתרוגים, אזי ה"כלל הקטן" דורש שעינך לא תהיה צרה ברווחיו, כי "כל מה דעלך סאני לחברך לא תעביד", ואילו ה"כלל הגדול" הוא שלא רק שלא תכאב על רווחיו, אלא אף תשמח בהם ותרגיש כאילו שלך המה - "ואהבת לרעך כמוך" כמו שאתה אוהב את עצמך בפשיטות, זה ה"כלל הגדול". ור' אלי סיים "יכולתי להעיד על רבי כי רכש גם את ה"כלל הגדול".

מיום עמדי על דעתי לא כעסתי

על שום אדם ועל שום דבר.

בספר "לב אליהו" מובא ששאלו את הגה"ק רבי אליהו לאפיאן זיע"א במה הארכת ימים? והוא השיב: מיום עמדי על דעתי לא כעסתי על שום אדם ועל שום דבר. רבי אליהו סיפר שמעולם הוא לא יסר את בנו או אנשים אחרים תיכף כשראה אותם בקלקלתם, כי חשש שמא יוכיחם מתוך כעס. הוא היה מחכה עד שיהיה בטוח כי אין לו בלבו על החוטא שום כעס ורוגז, ורק אז היה מוכיחו. פעם קרה שאחד מילדיו עשה עוולה גדולה, הוא חיכה שבועיים עד שהרגיש בעצמו שלא נשאר בלבו אפילו שמץ כעס. ורק אז ייסר אותו.

## הילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ו ניסן

רבי יהושע העשיל ממאניסטריושץ ב"ר יצחק יואל (תרצ"ח)

יום שני כ"ח ניסן

הרה"ק רבי יששכר ליב מסלאנים ב"ר שמואל (תרפ"ח)

רבי יהושע העשיל ממאניסטריושץ ב"ר יצחק יואל (תרצ"ח)

הרה"ק רבי שם קלינגבערג מקראקא ב"ר אברהם מרדכי מזאלושץ (תש"ג)

יום שלישי כ"ט ניסן

הרה"ק רבי יהודא מאיר שפירא משפישיווקע ב"ר פינחס מקאריץ (תקפ"ט)

הרה"ק רבי משה מקאברין ב"ר ישראל (תרי"ח)

הרה"ק רבי מרדכי שלום יוסף ב"ר אהרן מסאדיגורא (תשל"ט)

יום רביעי ל' ניסן

רבינו יוסף אבן מיגאש ב"ר מאיר הלוי (ד"א תתק"א)

רבינו חיים ויטאל ב"ר יוסף (ש"פ)

הרה"ק רבי יעקב ב"ר צבי (יעב"ץ - תקל"ו)

יום חמישי א' אייר

הגה"ק רבי צבי הירש אשכנזי ב"ר יעקב (חכם צבי - תע"ח)

הרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעפסק ב"ר משה (תקמ"ח)

הגה"ק רבי עקיבא יוסף שלעזינגער ב"ר יחיאל (תרפ"ב)

יום שישי ב' אייר

הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מניקלשבורג ב"ר צבי הירש (תקל"ח)

זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן

## פרפראות

חמישה בנים היה לו להגה"ק ה"חכם צבי" זיע"א (יומא דהילולא א' אייר). ועל כולם אמר הבעל שם טוב הקדוש זיע"א שהופיע עליהם רוח הקודש. ואחד מהם הפליג מאוד בשבחו ולא גילה מי הוא. רק החברים אמרו שכוונתו על הגה"ק ה"יעב"ץ" זיע"א (יומא דהילולא א' אייר).

לע"נ הגה"ק רבי עקיבא יוסף ב"ר יחיאל שלעזינגער זיע"א נלב"ע א' אייר

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז